

בתקופה הקדומה גידל האדם בעצמו את הגידולים החקלאיים, שסיפקו את כל צורכי מזונו ומחייתו במשך כל השנה. את גרעיני החיטה אָחסן באסס התבואה, ומהם טחן קמח ואפה את לחמו. מהענבים הוא ייצר יין, ומהזיתים הוא הפיק שמן. היין והשמן אוחסנו בכדים ונשמרו במרתפים. התאנים, התמרים והענבים יובשו בשמש ונשמרו לתקופה שפָרות אלו אינם גדלים בה. כמות היבולים הייתה קטנה, וכל התוצרת נועדה בעיקר לכלכלת בני המשפחה, כלומר: לצריכה עצמית. החקלאות הייתה חקלאות לקיום.

כיום נהוגה במקומות רבים חקלאות מודרנית, והתוצרת החקלאית מיועדת כמעט כולה למכירה ולשיווק. זו חקלאות למסחר. בכסף שהחקלאי מקבל בעבור היבולים, הוא קונה את כל הדברים הדרושים לביתו ולעבודתו החקלאית, למשל: זרעים, דשנים וכלי עבודה, שבעזרתם תהיה עבודתו קלה יותר ויעילה יותר. אם כן, החקלאות בימינו אינה עוד רק חקלאות עצמית – חקלאות לקיום, אלא בעיקר חקלאות למסחר.